

«Eventyret om trafikkreglene»

- Trafikkboka side 64 - 71

Det var en gang en konge som bodde i en bitte liten by i et bitte lite land. I denne bitte lille byen var det bare noen få gater og der ferdes alle som bodde i byen. Noen gikk, noen syklet og noen kjørte hest og vogn, men ingen kjørte bil. For dette var før bilene var kommet til det bitte lille landet.

Kongen sto ofte på slottet sitt og så nes på alle som gikk og kjørte i gatene. “Vi må vel ha trafikkregler”, tenkte han. “Men bare en, for det ser ut til at alle er gode venner.” Han laget en stor plakate som han so opp på veggen på slottet sitt. Der sto det:

«Veien er så bred som så, den skal alle ferdes på. Jeg bestemmer at alle skal følge denne regelen. Hilsen Kongen»

Men så en dag kom den første bilen til den bitte lille byen. Og etter den første kom den andre, den tredje, den fjerde, og snart var det biler i alle gatene. Bilistene leste kongens trafikkregel på slottsveggen, og kjørte midt i gaten sammen med de som gikk og syklet. Men det gikk ikke så bra, og snart var ingen gode venner lenger. En dag holdt fotgjengerne et møte. “Dette går ikke lenger”, sa de. “Bilistene kjører så fort. De skremmer oss, og de kjører på oss. Vi går til kongen og klager.” Og det gjorde de. På slottet tok kongen vel imot dem. Da han spurte hva de hadde å klage på, sang de:

Melodi: Napoleon med sin hær

«Her står vi, kjære konge, og gir deg klar beskjed – at fra i dag forlanger vi å få vårt eget sted. Bilisten tror han eier all verdens kjøreveier. Vi jages jo som vilt, vi får aldri gå i fred.»

Kongen satt på tronen sin og hørte på. Da de hadde sunget klagesangen sin ferdig, sa han: “Ja det er mye å klage over etter at bilene kom til byen vår. Jeg må finne på noe lurt som kan hjelpe dere. Kom igjen om fjorten dager, så skal jeg se hva jeg kan gjøre”.

Fjorten dager senere gikk alle fotgjengerne opp til kongen igjen. Kongen tok vel imot dem nå også. På hodet hadde han den fine kongekronen. Han tok alltid på seg den når han bestemte lover og regler. “Kjære dere, sa kongen. “Jeg har tenkt over det dere sang om bilene. Fra i dag skal dere få et eget sted å gå på, og det skal hete fortau. Slike fortau skal det være på begge sider av alle gatene i byen vår. Og så har jeg laget en ny trafikkregel. Den skal jeg lære dere nå.” Kongen trakk armene opp og lot fingrene gå fram og tilbake akkurat som om de gikk. Og så sa han regelen høyt og tydelig for alle som sto der:

«Fortauet er plassen vår, hvor vi best og tryggest går. Jeg bestemmer at alle som går i landet mitt skal følge denne regelen. Hilsen Kongen»

Da alle hadde lært den nye regelen, takket de kongen for hjelpen. Så gikk de hjem igjen, fast bestemt på å bruke fortauet. Men to av barna bodde ute på landet, og der fant de slett ikke noe fortau. “Hvor skal vi gå? Vi har jo ikke fått noe fortau,” sa de til hverandre. “Vi må gå og si dette til kongen.” Og det gjorde de. “Det er riktig det,” svarte kongen. “Jeg har dessverre ikke penger nok til å bygge fortau overalt. Men kom med meg, så tar vi oss en tur ut på landeveien. Jeg finner nok et sted hvor dere kan gå også.” Og så dro de ut på landeveien alle tre.

Da kongen hadde sett på trafikken en stund, laget han en regel som barna kunne bruke. Og mens han lærte dem regelen, pekte han med venstre hånd ned mot venstre veikant.

«Veikanten er plassen vår, hvor vi best og tryggest går. Pent langs venstre kant vi går, sommer, vinter, høst og vår. Jeg bestemmer at alle de som går på veier uten fortau, skal følge denne regelen. Hilsen Kongen»

Ja, slik gikk det til at alle fotgjengerne fikk sin plass. Men, nå var det ikke bare fotgjengerne som var misfornøyd med å dele gaten med bilistene. Både syklistene og de som kjørte hest og vogn var blitt påkjørt flere ganger. Da de så de fine fortauene som fotgjengeren fikk, ville de også ha en trafikkregel. De gikk rett til kongen for å klage over bilene de også. Kongen tok vel imot dem også. “Hva vil så dere?” spurte han. “Det skal du få høre,” sa alle som var der:

Melodi: Napoleon med sin hær

«Vi må nok også klage, for bilen er så stygg. Den kjører fort og farlig og tuter bak vår rygg. Vi foreslår den planen: Vi deler kjørebanelen – gir litt til hest og sykkel, for da blir veien trygg.»

“Ja,” sa kongen. “Jeg har lagt merke til at dere ikke er så gode venner lenger, og det liker jeg ikke. Men skal jeg dele kjørebanelen, må jeg tenke meg om. Kom tilbake om fjorten dager, så skal jeg se hva jeg kan gjøre for dere.”

Fjorten dager gikk, og på nytt stod syklistene og de som kjørte med hest oppe hos kongen. “Kjære venner,” sa kongen. “Jeg har bestemt at fra i dag skal vi ha HØYREKJØRING i landet vårt. Alle som kjører, skal holde seg på høyre side av kjørebanelen. Og alle som sykler eller kjører med et annet kjøretøy må vite hva som er høyre side. Jeg bestemmer også at de som kjører med liten fart skal kjøre nærmest veikanten eller fortauet.” Og mens han svingte armene opp og ned, sa kongen den nye regelen:

«Nærmest fortauet får plass hver syklist og hest med lass. Jeg bestemmer at alle som sykler eller kjører hest og vogn skal følge denne regelen. Hilsen Kongen»

Kongen så at noen ganger var det farlig for syklistene ute i kjørebanelen selv om de hadde fått sin egen plass der. Samtidig kunne det være helt tomt på fortauet. Da bestemte kongen at syklistene kunne få lov til å sykle på fortauet – men bare når de ikke forstyrret fotgjengerne.

I den bitte lille byen i det bitte lille landet hadde nå alle som gikk, alle som syklet og alle som kjørte med hest vært hos kongen. De hadde fått sin plass i trafikken og en trafikkregel å følge. Men det var noen som ennå ikke hadde fått en regel av kongen. Det var alle de som kjørte motorsykkel, bil, buss og andre motorkjøretøyer. De samlet seg på torget til et stort møte.

“Har kongen glemt oss?” spurte de hverandre. “Skal ikke vi få en plass i kjørebanelen og en trafikkregel?” En av sjåførene foreslo at de skulle kjøre opp til slottet og spørre kongen. Alle var enige i det, og så kjørte de. Kongen ble veldig forskrekket da han så alle bilene og bussene og motorsyklene foran slottet. “Hva i all verden vil de?” tenkte han. Det fikk han vite da de sang:

Melodi: Napoleon med sin hær

«Når alle andre klager, da klager også vi. Hør oss, nå kjære konge, som er så klok og blid. Til sykkelen og hesten du ga bort litt, men resten av kjørebanelen, kan vi få den å kjøre i?»

“Resten av kjørebanelen? Det må jeg tenke litt på,” sa kongen. “Kom tilbake om fjorten dager, så får vi se. “Fjorten dager senere kjørte alle til slottet igjen. De var spente på hva kongen hadde bestemt. Kongen hadde tatt på seg sine fineste klær, og på hodet hadde han kronen sin. “Velkommen igjen,” sa kongen. “Nå har jeg tenkt meg om både lenge og vel. Det skal vi alltid gjøre i trafikken. Og jeg har bestemt at alle som kjører bil, buss, motorsykkle og andre motorkjøretøyer skal få resten av kjørebanelen. Dere skal selvfølgelig også kjøre på høyre side. Og nå skal dere høre den regelen som gjelder for dere.” Kongen svingte armene fram og tilbake mens han sa:

«Resten av veien kan bilene ha. Kjører de der, går trafikken bra. Jeg bestemmer at alle som kjører med motorkjøretøy skal følge denne regelen.»

Før de kjørte hjem, sa kongen: “Nå håper jeg at alle som er i trafikken blir venner igjen. Alle har fått sin plass og sin regel. Og hvis alle gjør så godt de kan når de går og kjører, da blir det trygt og hyggelig i landet vårt igjen.” Og en lang stund framover var alle glade og fornøyde. Men så var det to barn som fikk problemer. Og det var Jenny og Joakim. Joakim skulle nemlig feire fødselsdag og da ville han invitere Jenny. Men det kunne han ikke få gjort, for han fikk ikke lov til å gå over kjørebanelen alene. Joakim kunne ikke huske at kongen hadde gitt dem en regel om å krysse kjørebanelen. “Vi går opp til kongen og ber han hjelpe oss,” sa han til Jenny. Og det gjorde de. De gikk rett til kongens slott. Der fikk de snakke med kongen med en gang, for han ville gjerne hjelpe alle som bodde i det lille landet. “Hva kan jeg gjøre for dere da?” spurte kongen. “Du kan høre på sangen vår, og gi oss en regel som passer,” sa Jenny. Og så sang Jenny og Joakim:

Melodi: Napoleon med sin hær

«Her har du oss igjen, og det synes vi er slemt. Men svar oss, kjære konge, på noe du har glemt. Vi vil så gjerne vandre tvers over til hverandre, men hvordan vet vi ikke – hva er om det bestemt?»

“Gå over kjørebanelen, ja?” sa kongen. “Det har jeg sannelig ikke tenkt på. Kom igjen om fjorten dager, så skal jeg se hva jeg kan gjøre.” Fjorten dager senere gikk Joakim og Jenny opp til kongens slott igjen. “Velkommen, velkommen,” sa kongen. “Jeg har tenkt over det dere spurte meg om. Ja, jeg har ikke bare tenkt. Jeg har snakket med alle de som bruker kjørebanelen også. Og vi er blitt enige om hvordan vi skal gjøre dette. For selvfølgelig må det være lov å krysse kjørebanelen. Men vi må gjøre det på en trygg måte.

STOPP ved veikanten – SE til begge sider og LYTT. Gå rett over når det er klart.

Og så har jeg bedt politimesteren male gangfelt i de farligste veikryssene. Er det slike gangfelt i nærheten, skal dere gå over kjørebanelen der. For at dere skal huske dette har jeg laget en ny trafikkregel”. Jeg bestemmer at alle de som går i landet mitt skal følge denne trafikkregelen:

Melodi: Tyven, tyven

«Skal jeg over kjørebanelen, stopper jeg en stund og står. Ser meg om til alle kanter, før jeg ut i gata går. Mine føtter små, må jeg passe på. De får ikke dra før jeg har sagt ifra. Hilsen Kongen.»

Da kongen hadde sagt adjø til Jenny og Joakim, gikk han inn til dronningen og sa: “Nå har jeg laget trafikkregler til alle som bor i landet. Hvis alle gjør som jeg har bestemt, blir det trygt å være i trafikken. Men hvis trafikantene ikke følger reglene, kan det bli nye ulykker. Derfor må jeg sette meg ved det øverste vinduet i slottet. Der kan jeg se utover hele landet og passe på.” Kongen satt ved vinduet sitt både dag og natt. Så lenge han satt der, torde ingen gjøre noe galt i trafikken. Men kongen, stakkars, ble til slutt så trett, så trett. Og en vakker dag klarte han ikke å holde seg våken lenger. Øynene falt igjen, og kongen sovnet. Nå var det ingen som passet på at trafikkreglene ble fulgt.

Kongen sov både vel og lenge. Og da han endelig våknet, fortalte dronningen at det hadde skjedd mange ulykker. Kongen ble veldig lei seg. Men han forsto at han ikke kunne klare å passe på trafikken alene. Han lurte på hva han skulle finne på. Og da han hadde tenkt seg om i fjorten dager, ringte han til politimesteren i det bitte lille landet. Og de ble enige om hvordan de skulle ordne alt sammen. Fra den dagen var det politiet som passet på alle trafikantene i landet. De hjalp dem som trengte hjelp, og de straffet dem som gjorde det farlig for andre i trafikken. På den måten fikk kongen meget bedre tid. Nå kunne han reise rundt i landet sitt og prate med alle som bodde der. Og alle var fornøyde og hadde det bra sammen.